

Arrest

nr. 63 814 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat D. VANDENBROUCKE, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 augustus 2010, verklaart er zich op 10 augustus 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 4 maart 2011, aangetekend verstuurd op 7 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Bedak, Puli Alam-district, in de provincie Logar. U bent heden zestien jaar en aldus nog minderjarig. U bent een Pashtun van etnische origine. U ging tot de derde klas naar school in het dorp Chauwnay. Nadat u stopte met school hielp u uw moeder met huishoudelijke taken, zoals boodschappen doen. Uw moeder en uw twee

jongere broers verblijven bij uw oom Abdul Baqi, de broer van uw vader, in Bedak. Uw oudere zus is gehuwd met Khalid en woont eveneens te Bedak.

Uw vader hielp mensen nummerplaten en documenten te bekomen voor hun wagens. Uw vader werd door de Taliban op een nacht onder dwang meegenomen. Uw oom en enkele dorpsoudsten rapporteerden dit de volgende dag in het provinciaal centrum aan de politiechef. U werd ondervraagd over het incident en noemde de naam van de dorpeling Abdul Khaleq omdat u hem de nacht van de ontvoering had herkend. De politie omsingelde daarop de ouderlijke woning van Abdul Khaleq. Toen deze niet thuis bleek te zijn, werden zijn vader en enkele neven gearresteerd. Uit vrees dat de Taliban wraak zouden nemen op u, bracht uw schoonbroer Khalid u naar Koti Sangi in Kabul. U verbleef daar zeven dagen bij een vriend van uw schoonbroer. Na enkele dagen vernam u van uw schoonbroer dat de Taliban uw vader hadden vermoord. In een brief die gevonden werd bij het lichaam van uw vader werden zowel hij als u ervan beschuldigd spionnen van de regering te zijn. U werd met de dood bedreigd in deze brief. Om deze reden achtte uw familie het best dat u Afghanistan zou ontvluchten. Zodoende verliet u eind "hamal" 1389 (Gregoriaanse kalender: maart/april 2010) Afghanistan. Vanuit Kabul reisde u per wagen naar Nimruz waar u de grens met Iran overstak. U verbleef er in de woning van een smokkelaar, in Chabahar. Via Shiraz en Teheran bereikte u Turkije. Na Griekenland kwam u in Italië. U werd er kort gearresteerd, nadat uw vingerafdrukken werden genomen werd u vrijgelaten. Uiteindelijk bereikte u België. U vroeg hier asiel aan op 10 augustus 2010. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw "taskara", de "taskara" van uw vader en een schoolrapport neer".

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker kon de dreigbrief van de Taliban, nagelaten bij het lichaam van zijn vermoorde vader, en waarin hij wordt beschuldigd van spionage, niet voorleggen;
- verzoeker bleek totaal niet op de hoogte van de omstandigheden van de moord op zijn vader door de Taliban;
- verzoeker diende het antwoord schuldig te blijven op vragen rond de eventuele politieke activiteiten van zijn vader;
- verzoeker kon geen concrete informatie verstrekken over de verdere gevolgen van deze moordzaak, ondanks diverse telefonische contacten met zijn schoonbroer sinds zijn vertrek uit Afghanistan;
- de geografische kennis van verzoeker was eerder van ingestudeerde aard;
- verzoeker slaagde er niet in het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen steeds ononderbroken in Bedak te hebben geleefd tot aan zijn vertrek in 2010;
- verzoekers' kennis en vertrouwdsheid met de familie langs moederskant bleek erg summier.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, een schending van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag, en een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er op dat hij effectief alle mogelijke stappen heeft ondernomen om de dreigbrief voor te leggen, echter zonder enig resultaat. Het verzwijgen van het faxbericht dat verzoekers' raadsman op 4 december 2010 zou overgemaakt hebben aan het Commissariaat-generaal zou volgens verzoeker neerkomen op een schending van het fair-play beginsel. Uit dit faxbericht blijkt immers dat verzoeker pogingen heeft ondernomen om zijn familie te contacteren in Afghanistan doch deze bleken vruchteloos. Verzoeker wijst er op dat zijn nationaliteit en ethische origine niet werden in vraag gesteld door de Commissaris-generaal en wijst op de neergelegde taskara die enige bewijswaarde dient toegekend te worden, zeker nadat de Federale Politie volgens verzoeker geen sporen van vervalsing kon aantreffen. Verzoeker is van mening dat hij voldoet aan het risicoprofiel van vervolging door de Taliban wegens verdacht van samenwerking met de overheid.

Verzoeker meent dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen weinig doorleefd zijn en getuigen van desinteresse subjectief is en gebaseerd op een éénmalig interview. De dossierbehandelaar is geen psycholoog en dient deze rol dan ook niet te spelen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn lage scholingsgraad en wijst er verder op dat het asielinterview een stresserende gebeurtenis was voor iemand die op jonge leeftijd al geconfronteerd is geweest met tragische ervaringen.

Wat de algemene informatie inzake de plaats van afkomst betreft, meent verzoeker voldoende informatie te hebben verstrekt en wijst nogmaals op zijn profiel van Afghaans minderjarige uit een dorp die voornamelijk binnenshuis bleef om zich samen met zijn moeder te ontfemen over het huishouden en vraagt om hem minstens het voordeel van de twijfel toe te kennen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht (RvS 19 maart 2010, nr. 40.499).

2.3. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij vreest te zullen ondervinden nadat hij één van de mogelijke ontvoerders van zijn vader had aangegeven bij de politie. Terecht oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Verzoeker legde immers vage verklaringen af over de kernaspecten uit zijn asielrelaas, namelijk de ontvoering en de moord op zijn vader en kon dienaangaande geen begin van bewijs bijbrengen.

Zo blijkt verzoeker er niet in te slagen stukken aangaande de moord op zijn vader bij te brengen. Verzoeker was nog in Afghanistan op het ogenblik van de moord op zijn vader. Hij verbleef er in Kabul waar zijn schoonbroer hem is komen opzoeken om hem op de hoogte te brengen van de gebeurtenissen. Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker minstens een bewijs meebrengt van het overlijden van zijn vader nu dit de kern van het asielrelaas uitmaakt. In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota vermeldt blijkt uit de documenten toegevoegd aan het verzoekschrift dat verzoeker het Commissariaat-generaal per fax op 4 december 2010 liet weten dat hij ondertussen de nodige stappen had gezet om alsnog de dreigbrief die op het lichaam van zijn vader was aangetroffen, op te vragen. Zo uit het gehoorverslag van 22 november 2010 blijkt dat verzoeker nog regelmatig telefonisch contact had met zijn schoonbroer (gehoorverslag, 5) laat zijn raadsman in voormelde fax weten: *‘Cliënt heeft in deze pogingen ondernomen om familie te contacteren in Afghanistan. Deze pogingen zijn evenwel vruchteloos gebleken. Cliënt is dan ook de mening toegedaan dat het in de huidige stand van zaken onmogelijk zal zijn u dit document te bezorgen.’* Deze verklaring is niet ernstig en kan geenszins overtuigen. Verzoeker blijkt ter terechtzitting plots dan weer wel in staat een dreigbrief met vertaling te kunnen neerleggen. Het stuk ontbeert echter iedere bewijswaarde aangezien er geen enkel bewijs is dat dit stuk uit Afghanistan komt. De briefomslag die bij het stuk is gevoegd bevat immers geen enkele postzegel noch –stempel.

De vaststelling dat verzoeker bovendien geen informatie kan geven over de omstandigheden waarin zijn vader ontvoerd en vermoord werd en zelfs niet eens kan preciseren of zijn vader al dan niet begraven werd hypothekeert dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker wijst in het verzoekschrift enerzijds op zijn minderjarigheid en anderzijds op het feit dat personen die tragische gebeurtenissen meemaken zich kort na de feiten niet meer alles kunnen herinneren. Dergelijke repliek is geenszins van aard de vaststellingen van de bestreden beslissing hierover te ontkrachten. De bestreden beslissing stelde immers vast dat: *“Dat u niet thuis was toen het nieuws bekend raakte over de dood van uw vader omdat u zich schuilhield in Kabul, kan allerm minst als een voldoende verschoningsgrond gelden. Immers verklaarde u zelf dat uw schoonbroer, na zich te vergewissen van de situatie in Puli Alam, naar Kabul terugkeerde en u op de hoogte bracht van de moord op uw vader. Uw verdere excuus dat u niet informeerde naar de precieze omstandigheden van de dood van uw vader noch naar details, is opnieuw niet afdoende maar is integendeel zeer merkwaardig. Zoals eerder gezegd betreft dit de moord op uw vader, een toch wel ingrijpende gebeurtenis die overigens het verloop van uw verdere leven in grote mate heeft gewijzigd. Dat u bij terugkeer bij uw schoonbroer niet automatisch heeft gevraagd naar meer bijzonderheden hierover wijst eerder op desinteresse van uwentwege wat op zich niet te rijmen valt met uw beweerde vrees. Het feit dat u evenmin weet waarom uw vader door de Taliban werd beschuldigd een spion te zijn, en niet de minste verklaring hiervoor kon geven, komt weerom als weinig doorleefd over (zie gehoorverslag CGVS,*

p.11)." Verzoekers duidelijke desinteresse over de toch wel erg ingrijpende feiten die directe aanleiding waren voor zijn vertrek uit Afghanistan tasten zijn geloofwaardigheid verder aan en zijn bovendien weinig verenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Hoe dan ook blijkt verzoekers kennis van de streek waarvan hij afkomstig beweert te zijn deels gebrekkig te zijn en op andere punten dan weer een ingestudeerde indruk na te laten. Gevraagd een beschrijving te geven van zijn dorp Bedak, komt verzoeker niet veel verder dan de wel zeer algemene beschrijving dat zijn dorp 80 à 90 huishoudens telt en dat er een moskee in het dorp gelegen is (gehoorverslag, 8). Deze omschrijving komt weinig doorleefd over voor iemand die hier bijna gans zijn leven heeft gewoond. Wanneer het Commissariaat-generaal hem een foto toont van het provinciaal centrum Puli Alam, blijkt verzoeker deze geenszins te herkennen. Niettegenstaande verzoeker verklaarde dat zijn ooms en grootvader langs moederskant in het aangrenzende district Charkh, (ook in de provincie Logar), woonachtig zijn, kon hij amper informatie geven over dit district noch over zijn naaste familie die er volgens zijn verklaringen woont. Dat alleen zijn moeder en geen andere gezinsleden zoals hijzelf naar feesten ging of bij andere gelegenheden deze familie in Charkh bezocht, terwijl hij er zelf nog nooit geweest is overtuigt geenszins gelet op het feit dat binnen de traditionele Afghaanse samenleving het familiegebeuren en familiebanden een centrale rol spelen. Verzoeker gaf bovendien een foutieve beschrijving van de Afghaanse nummerplaten; hij beweerde immers totaal verkeerdelijk dat iedereen die een wagen bezit de kleur van zijn/haar nummerplaat naar believen mag uitkiezen, alsook dat er verder de Afghaanse vlag en een nummer op de nummerplaat vermeld staan (gehoorverslag, 20). Terecht besloot de bestreden beslissing dan ook dat de uitgebreide geografische kennis over Puli Alam en de regio vanwaar verzoeker beweert afkomstig te zijn met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid ingestudeerd is. In redelijkheid kan bovendien niet worden aangenomen dat zo verzoeker in staat blijkt enkele parlamentsleden uit Logar, het districtshoofd en de politiechef van Puli Alam alsook gekende Taliban-figuren uit zijn regio op te noemen hij vervolgens niet meer informatie over deze personen kan geven. De vaststelling dat verzoeker deze namen spontaan kan melden maar niks meer van informatie aan deze namen kan koppelen wijst eveneens op een ingestudeerd karakter. Verzoekers poging om zijn gebrekkige kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn profiel van minderjarige met een lage scholingsgraad kan niet overtuigen aangezien uit vaste rechtspraak immers blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477).

De door verzoeker neergelegde documenten ter staving van zijn asielaanvraag, met name zijn taskara, de taskara van zijn vader en een schoolcertificaat, doen geen afbreuk aan deze vaststellingen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar te zijn gezien de wijdverbreide corruptie bij het verstrekken ervan, ook zijn vervalsingen schering en inslag. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert blijkt nergens uit het dossier dat de Federale Politie het stuk heeft onderzocht.

2.4. Aangezien aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde redenen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker is van oordeel dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat de gehele provincie Logar als zeer gevaarlijk kan beschouwd worden zoals volgens verzoeker dient te blijken uit de lijst van UNHCR. Verzoeker verwijst verder naar het meest recente ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland d.d. 21 juli 2010. Verzoeker is van mening dat, zelfs als hij niet kan aantonen dat hij recent uit Afghanistan komt, *quod non*, dan nog dient er vastgesteld te worden dat hij afkomstig is uit Logar en zijn familie thans in Logar verblijft. Verzoeker wijst er ten slotte op dat een gedwongen terugkeer zal overeenstemmen met een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, gezien de psychologische ontreddering die dit zal teweegbrengen bij verzoeker waarvoor hij als slachtoffer van ernstige trauma's geen vorm van behandeling zal kunnen ondergaan in het land van herkomst.

2.6. In de mate dat verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie er in Logar de laatste jaren op achteruit is gegaan en kan beschouwd worden als zijnde een situatie van willekeurig geweld in het kader van een

binnenlands conflict, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor wordt verwezen naar wat reeds uiteen gezet werd in sub 2.4..

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER